

INLEIDING

Ik heb een verhaal te vertellen en dat verhaal gaat over Liefde (als ik ooit een boek schrijf, dan zal dit de eerste zin zijn)!

Dit schreef ik 26 december 2012 in mijn dagboek.

Er was op dat moment nog helemaal geen sprake van een boek, maar toen ik in de zomer van 2013 naar Santiago de Compostela liep, werd het me duidelijk dat er een boek geschreven *moest* worden. Een boek dat gaat over Liefde, omdat het leven ons uitnodigt om bewust te kiezen voor Liefde als tegenhanger voor een leven waarin we ons onbewust laten leiden door Angst. Een boek om vrouwen aan te moedigen op hun levenspad voor Liefde te kiezen.

Dat boek heb jij nu in handen en het gaat over mijn *bewuste* levensreis die ik vanaf 2007 aan het maken ben. Een ervaringsreis waarin Liefde het centrale thema is geworden. Het gaat vooral over het kiezen voor een leven waarin ik trouw ben geworden aan mezelf en waarin ik doe wat bij mij past. Een leven waarin ik me laat leiden door de stem van mijn ziel. Dat is Liefde.

Er zijn twee woorden die voor mij sterk verbonden zijn met Liefde, namelijk avontuur en eenvoud.

Op mijn schouw boven de haard hangen al een paar jaar twee spreuken:

***‘Mijn boodschap is uiterst simpel: leef het leven zo
gevaarlijk mogelijk’***

Osho

Leven, liefde, lachen, 1987

***‘We zijn niet ongelukkig omdat het leven zo gecompliceerd
is, maar omdat we de achterliggende eenvoud missen’***

Elisabeth Kübler-Ross en David Kessler

Levenslessen, 2006

Twee levenslessen die voor mij zo *waar* zijn gebleken. Dit boek gaat over het avontuur dat ik ben aangegaan, waarbij ik keer op keer heb ontdekt dat het leven inderdaad veel eenvoudiger is dan ik dacht.

Mijn ervaringsreis naar Liefde heb ik gedeeltelijk in thema's beschreven: mannen & seks/liefde, spiritualiteit & paddo's, dansen & drugs en overige, niet onbelangrijke zaken. Omdat ik de thema's in periodes van twee jaar beschrijf, heb ik door deze keuze soms af moeten wijken van de chronologische lijn van het verhaal, waarbij ik van mening ben dat het de leesbaarheid ten goede komt. Als je soms mee teruggenomen wordt in de tijd, weet dan dat het een bewuste keuze is.

Om mijn levensreis vanaf 2007 goed te kunnen begrijpen, begin ik met een beschrijving van mijn leven tot dan toe. Hierin schenk ik alleen aandacht aan de zaken die voor het vervolg van mijn levensverhaal relevant zijn. De rest is, zoals ze zeggen, history.

Alles in dit boek is autobiografisch, maar soms heb ik zaken of namen gefingeerd om derden in hun privacy te beschermen.

Mijn vele dagboeken, waarin ik vooral de pieken en de dalen van mijn leven heb opgeschreven, vormen de basis voor *Het is kennelijk zo bedoeld*. Vaak heb ik er letterlijk stukken uit overgenomen (*die fragmenten zijn cursief*).

Vaak wordt mij gevraagd waarom vrouwen mijn doelgroep zijn. Tijdens mijn ontdekkingsreis is duidelijk geworden dat ik mij moest gaan richten op vrouwen. Ik ben ervan overtuigd dat als vrouwen meer en meer gaan kiezen voor Liefde, mannen als vanzelf in dit proces meegroeien. Dat betekent niet dat mijn boek niet geschikt zou zijn voor mannen. Ik hoop van harte dat mijn boek ook door mannen gelezen wordt en ik hoop dat ze me laten weten wat ze ervan vinden.

Het is kennelijk zo bedoeld is geen zelfhulpboek, maar een weergave van mijn eigen ervaringsreis op het pad van Liefde. Het doel van dit boek is om jou aan te moedigen en te inspireren om op jouw levenspad keuzes te maken waarin jij trouw wordt aan de stem van jouw ziel. Het is een aanmoediging om te leven in Liefde, vol Energie en met Focus. Vergelijk jouw verhaal niet met het mijne, maar ervaar op jouw eigen levenspad wat waar is voor jou. Hierbij moet ik nog wel opmerken dat het allemaal niet ingewikkeld is, maar het pad van Liefde vraagt wel om lef. Lef is de kracht die naar mijn mening Angst omzet in Liefde.

Liefs,
Esmeralda

**‘When you let go of fear
the truth will appear
so simple and clear’**

Nick Barber

MIJN LEVEN TOT 2007

ESMERALDA DOOD

Het stond er echt! Op de muur in de smalle donkere steeg die leidde naar onze achtertuin stond met letters van minstens twintig centimeter hoog en vijftien centimeter breed de tekst: ESMERALDA DOOD. Ik stond als aan de grond genageld.

Iemand wenste mij dood! Een diep gevoel van schaamte overviel me. Ik besloot op dat moment er nooit met iemand over te praten. Een paar dagen later heb ik heel vroeg in de ochtend, op weg naar mijn vakantiewerk, een kwast en verf gepakt en mijn naam overgeschilderd met een bruin vlak. Het woord DOOD liet ik van de zenuwen staan.

Ik was vijftien jaar.

Je zou denken dat dit het hoogtepunt was van jarenlange pesterijen, eenzaamheid en isolement, maar niets is minder waar. Ik was een gelukkige meid die het heel goed deed op school, omringd door leuke vrienden en vriendinnen. Ik ben nooit gepest en ben zelf nooit een pester geweest. Deze actie in de steeg kwam voor mij als een volslagen verrassing. Het is een klein trauma dat ik diep heb weggestopt. Dat was anders met het, wederom niet al te grote, trauma rond mijn neus.

Op mijn dertiende liep ik in de gang van het schoolgebouw richting de kantine toen een brugklasser riep: ‘*Jeetje*, wat heeft *die* een grote neus.’ Het was duidelijk dat het over *mijn* neus ging en alle grond werd onder mijn voeten weggevaagd. Vanaf dat moment vond ik mezelf lelijk, omdat ik besepte dat ik een afwijkend grote neus had. Duizenden keren heb ik vervolgens met afkeuring in spiegels en

etalageruiten naar mijn neus gekeken en het heeft bijna dertig jaar geduurd voordat ik mijn neus volledig kon accepteren zoals die is en ik kon zien dat ik een mooie, karakteristieke neus heb die helemaal bij me past.

Het is in mijn hele jeugd bij deze twee incidenten gebeven. Voor mij was het leven makkelijk en aangenaam. Ik was een leuk, lief meisje en altijd verliefd. Op de basisschool had ik *verkering* met de leukste jongens van de klas; op mijn zestiende kreeg ik mijn eerste echte vriendje.

Met deze solide basis stapte ik, naïef en onbevungen, op mijn achttiende de wijde wereld in en verhuisde van het veilige Den Helder naar Leiden om rechten te gaan studeren. In het tweede jaar werd ik lid van de Algemene Leidse Studenten Vereniging Quintus en het gemengde dispuut Dionysos. Het voelde als thuiskomen.

Vanaf de eerste kennismakingsborrel werd ik door Minco, een derdejaars dispuutsgenoot, Do genoemd. Van Esmeralda maakte hij *Esmeraldo* en dat werd Do. Zonder reden, gewoon omdat hij dat had bedacht. Hij heeft het consequent volgehouden en voor ik het in de gaten had, noemde vrijwel iedereen binnen het dispuut me Do. In no-time werd die naam vervolgens gebruikt in allerlei commissies waarin ik zat. Zo kwam het dat ik me standaard voorstelde als Esmeralda, maar er meteen bij zei: ‘Maar je mag me ook Do noemen als je dat wilt.’

Bij Dionysos ontmoette ik Joyce. Zij was voorzitter van de Almanakcommissie en ik werd als eerstejaars Dioniet aan deze commissie toegevoegd. Iedere woensdagavond hadden we vergadering bij haar thuis en al snel werden dit avonden

waarop Joyce en ik stevast nog uren bleven napraten als iedereen al vertrokken was.

Joyce vertelde na enige tijd dat haar vriend Bert, ook lid van Quintus, ziek was. Voor hun relatie is Bert opgenomen geweest in een psychiatrische inrichting en Joyce had Bert moeten beloven dat hij daar nooit meer naar toe hoefde. Toen hij weer psychotisch werd, hebben de ouders van Joyce en Bert afwisselend de volledige verpleging op zich genomen. Een heftige tijd die ik van dichtbij heb meegemaakt. Op 24 mei 1989 belde ze me op met het tragische bericht: ‘Bert is dood, hij heeft vannacht zelfmoord gepleegd.’ Ik ben direct naar haar toe gegaan en vanaf dat moment zijn we hartsvriendinnen geworden.

Dionysos en Quintus hebben ervoor gezorgd dat ik, ondanks een opkomende zwaarlijvigheid en alle onzekerheid die daarbij hoorde, een fantastische studententijd heb gehad die zeven jaar heeft geduurd.

Ja werkelijk, in de eerste twee jaar van mijn studie ben ik ruim *dertig* kilo aangekomen. Niet van het bier of de wijn, want ik heb mijn studententijd bijna alcoholvrij doorgebracht, ondanks mijn lidmaatschap van een wijndispuut. Aan de alcohol lag het niet, het was het eten. Vanaf het moment dat ik met mijn studie startte ben ik, voor mij toen nog om onduidelijke redenen, veel gaan eten. Obsessief veel gaan eten. Ik woog op mijn twintigste nog net geen honderd kilo. Hoewel ik het nooit uitgekotst heb – van boulimia was dus geen sprake – was ik vierentwintig uur per dag met eten bezig. De ene helft van de tijd was ik aan de lijn, op dieet of iets wat daar op leek, en de andere helft rende ik om vijf voor zes (toen supermarkten nog gewoon om zes uur dichtgingen) nog naar de Hoogvliet om pakken roze

koek, snoep en negerzoenen in te slaan. En die at ik op tot ik misselijk werd, maar het duurde steeds langer voordat dat punt werd bereikt. Echt, er gingen kilo's suiker naar binnen. Met iedere kilo die erbij kwam, werd ik ook onzekerder en ongelukkiger. De meest lastige momenten beleefde ik achter de bar op Quintus. Als lid van de Barcommissie kreeg ik genadeloos commentaar van dronken, mannelijke leden van de vereniging: 'Jesus, wat heeft die dikke poten' of 'Met zo'n reet kan je toch echt niet blij zijn!'

Je moet weten dat ik een uitermate peervormig lijf heb met een smal gezicht, een slank bovenlijf, een zeer goede taille en slanke handen. Als ik iets langs aan had, zou je niet direct zeggen dat ik honderd kilo woog. Die dertig extra kilo's zaten dus voor tachtig procent op mijn kont en bovenbenen. Achter de bar, waar je er niet aan ontkomt je kont te moeten keren en af en toe te bukken, was ik de sigaar. Daar heb ik nou niet bepaald mijn *moments of fame* gehad.

Mijn toenemende gewicht zorgde voor een afname van het plezier in mijn leven, al was ik me er niet bewust van dat er sprake was van een echt probleem. Mijn moeder wel en die kon niet langer aanzien hoe ik in de put zat en dat de levensvreugde die ze zo van me kende, ver te zoeken was. Op een dag zei ze: 'Ik heb een hypnotherapeut ontmoet en ik denk dat je daar maar heen moet. Nee, sterker nog, ik *wil* dat je er naartoe gaat, ik betaal alles en als het na een paar keer niets is mag je ermee stoppen, maar ik wil dat je gaat!'

Vanaf dat moment stapte ik twee keer per week op de trein van Leiden naar Den Helder en weer terug om naar Ankie te gaan. Bij een rechtenstudie kun je besluiten om bijna alles door zelfstudie te doen, en dat besluit had ik in het tweede

jaar al genomen. Ik ging nooit naar college en had alle tijd om twee dagdelen per week naar Den Helder af te reizen.

Geen idee wat ze precies deed, maar ik vond Ankie een tof mens. Ze was ervan overtuigd dat mijn eetprobleem te maken had met het feit dat ik een kind was uit een marine-gezin, met een vader die heel veel op zee zat en een moeder die het vooral in haar eentje moest rooien. Zij zag veel instabiliteit in deze gezinnen. Ik had er totaal geen herkenning bij, want ik was ervan overtuigd dat ik uit een super stabiel gezin kwam, ondanks het feit dat mijn vader veel weg was. Maar zij bleef erop hameren en ik heb het gelaten.

De therapie werkte wel. Ik moest iedere keer visualiseren hoe ik eruit zou zien als ik was zoals ik graag wilde zijn. Nog steeds kan ik het beeld voor me halen van dat meisje van tweeënzeventig kilo, huppelend langs het strand van Den Helder, in mijn crème badpak met blauw bloemetjesmotief.

Daarnaast kreeg ik de opdracht van Ankie om in gesprek te gaan met Fred, een denkbeeldig mannetje dat alle rotzooi die ik at in mijn lijf moest verwerken. Ook van Fred moest ik me iedere keer een voorstelling maken, hard zwoegend om al die roze koeken en negerzoenen door de verteermachine te halen.

Hoe het allemaal precies werkte begreep ik toen niet, maar het was wel het einde van het vreetijdperk. Niet dat ik toen gezond ging eten, maar de vreetbuien waren voorbij. En als je niet meer idioot veel eet, dan val je vanzelf weer af. Niet veel, maar iedere maand dat ik thuis bij mijn moeder op de weegschaal stond, was ik weer een kilootje kwijt. Dat ging helemaal vanzelf en ik hoefde er niets voor te doen. Een jaar later woog ik rond de vijftachtig kilo en dat was nog steeds

een goede tien kilo te veel, maar met mijn lengte (178 cm) en figuur (peer) niet onacceptabel.

Nog steeds ben ik mijn moeder dankbaar dat ze me destijds de helpende hand heeft toegestoken. Ik zou zelf nooit hebben bedacht dat ik misschien *wel* hulp nodig had. Het enige waar ik van baalde, waren de overgebleven zadeltassen. Ik had op mijn heupen en dijen nog steeds maat achtenveertig, omdat er sprake was van gigantische vetophoping aan de onderkant van mijn kont en de bovenkant van mijn benen. Jarenlang heb ik lange jassen en truien gedragen om die zones te verbergen.

Halverwege mijn studententijd deed ik een bijzondere ontdekking die ik als volgt heb opgeschreven in mijn dagboek.

Juni 1991

Wat betreft mijn hele studie ... ik weet het gewoon niet meer. Ik weet dat ik het over twee jaar afgerond moet hebben en dat gaat ook wel lukken, maar de motivatie is ver te zoeken. Dat komt waarschijnlijk mede door de radicale verandering van mijn toekomstbeeld. Toen ik vier jaar geleden begon met rechten, wat ik toen erg leuk vond, had ik mijn toekomst in één woord al gepland: CARRIÈRE! Ik zag in mezelf echt een carrièrevrouw die het helemaal zou gaan maken. Nu, vier jaar later, is dat beeld volkomen verdwenen ... Ik wil helemaal niet mijn hele leven werken. Ik wil nog steeds geen kinderen en over trouwen en samenwonen hoefje al helemaal niet met me te praten ... En omdat ik heel impulsief en avontuurlijk ben zie ik mijn verdere leven gewoon als één groot vraagteken. Ik wil gekke dingen doen, veel reizen, wat freelance werken, spanning, avontuur en sensatie. Omdat ik

niet gebonden door het leven wil, in welk opzicht dan ook, wil ik echt wat van mijn leven gaan maken.

Vrijheid, dat was kennelijk wat ik wilde. Die grote vrijheidsdrang zorgde er overigens niet voor dat de verliefdheidshormonen zich stilhielden. Vanwege mijn onzekerheid over mijn lijf waren er geen vriendjes, maar was ik wel ernstig vaak verliefd. Eenzijdig. Ik ben op de meest uiteenlopende types gevallen en zette mijn liefde om in woorden in ontelbare liefdesbrieven die ik heb geschreven en die ik *ook* heb verstuurd. Soms vrees ik dat die mannen nog eens op de stoep staan met al die handgeschreven brieven.

Mijn studie heb ik met een jaar weten te verlengen. In het zevende jaar, het was 1994, liep ik stage op een advocatenkantoor. Niet dat ik ooit van plan was om advocaat te worden. Nee, het was vooral ter bevestiging dat ik *nooit* advocaat wilde worden, want na twee maanden wist ik het zeker. De advocatuur was niet voor mij weggelegd.

Op dat kantoor ontmoette ik Berend. Een advocaat met een prachtige stem, een enorme mond met grote, lelijke, donkere (rook)tanden en een bril met jampotglazen. Niet bepaald een mooie man, maar bijzonder charmant. Ik heb letterlijk nog een beeld voor ogen waarbij ik in de deuropening van zijn kamer sta en er door mijn hoofd schiet: ‘Wat is *die* man lelijk!’

Later heb ik ontdekt hoe gevoelig ik ben voor mooie stemmen en vermoedelijk is het zijn stem geweest die ervoor zorgde dat ik Berend vanaf het eerste moment echt een topper vond. Uiterlijk is overigens nooit een heel belangrijk item in mijn leven geweest, dus het lukte mij prima zijn innerlijke schoonheid te zien.

Berend was als advocaat bezig met een zeer interessante auteursrechtelijke zaak en ik vond auteursrecht het enige leuke vak van mijn hele studie. Het leek me dus wel wat om hier als stagiaire in te duiken en ik heb hem gevraagd of ik mocht helpen. Hij moet gedacht hebben: ‘Leuk zo’n blonde meid, maar laat ik even kijken of ze ook nog hersens heeft’, en hij stuurde me de deur uit met drie casussen die ik moest uitzoeken.

Dat was best spannend, want het niveau van mijn juridische kennis was in algemene zin beneden peil. Bedroevend slecht is misschien nog beter geformuleerd, maar dat gold niet voor mijn auteursrechtelijke kennis. Dat keuzevak had ik net afgesloten met een acht, dus ik slaagde met vlag en wimpel voor zijn test. Het was het begin van een intensieve en vooral plezierige samenwerking.

Berend was getrouwd en had twee jonge dochters, dus er was geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om ook maar iets van (seksuele) energie in hem te steken. Er was geen spanning, we hadden het gewoon erg leuk samen en we hebben ontzettend veel gelachen. Ik zat op dat moment in een aan-uit-relatie met een jongen die niet kon kiezen tussen mij en zijn ex en ik kon al mijn kansloze mannenverhalen aan Berend kwijt. Omgekeerd was ik voor hem een welkome frisse wind in zijn leven.

Na mijn afstuderen nodigde Berend me uit voor een *meester tot meester* dinertje. Hij nam me mee naar Hotel New York in Rotterdam en vertelde me daar dat hij in een huwelijks crisis verkeerde en tijdelijk bij zijn ouders woonde. Zijn twee schatten van dochters waren niet voldoende om zijn huwelijk in stand te houden.

Die avond besloot hij mij te versieren en ik besloot me daar niet tegen te verzetten. Ik zou tien dagen later in het vliegtuig zitten voor een work & travel-jaar in Australië en ik had het uitgemaakt met mijn aan-uit-vriendje Karel. Voor mij was er geen enkele belemmering om me aan dit avontuur over te geven.

Berend was een wijze, gevoelige man die me met prachtige woorden en uitdagende uitspraken een heel bijzonder gevoel gaf. Het werd een heerlijke en liefdevolle onenightstand, want voor mij was het duidelijk dat het eenmalig zou zijn.

Hoewel het tegenwoordig normaal is om een jaar naar het buitenland te gaan om te reizen, te studeren of vrijwilligerswerk te doen, was dat in 1994 nog redelijk bijzonder. Omdat ik geen idee had wat ik, na zeven jaar ploeteren op mijn rechtenstudie wilde worden in het leven, leek een jaartje buitenland een goede oplossing om serieuze vraagstukken over werk en toekomst nog even uit te stellen.

In september stapte ik in mijn eentje in het vliegtuig, op weg naar Australië. Het werd een legendarische vlucht. Ik zat op de laatste rij, in het middenstuk, op stoel 77D. Naast mij kwam een jongen zitten die zich voorstelde als Paul uit Australië. De eerste Aussie die ik in mijn leven ontmoette en we raakten in een leuk gesprek verwickeld. Vier uur later legde hij voorzichtig zijn hand op mijn linker knie en vroeg: 'Is this okay for you?'

'Wel ja', dacht ik, 'dit avontuur kan er ook nog wel bij!'

'Yeah, no problem', zei ik, zo relaxed mogelijk. Maar de hormonen gierden door mijn lijf. De resterende acht uur zijn we helemaal losgegaan, wat inhield dat we begonnen met zoenen en niet meer zijn opgehouden. Ik kan me het gezicht

van de steward nog voor de geest halen toen wij als een hopeloos verliefd stel het vliegtuig verlieten. We moesten allebei overstappen in Bangkok en we namen heftig afscheid bij gate nummer 37 waar mijn vlucht op mij wachtte. Het vliegtuig was nog niet vertrokken of er werd me een plek in de businessclass aangeboden omdat precies in de buurt van mijn stoel een zuurstofaansluiting zat die nodig was voor een andere passagier. Nog aan het bijkomen van het liefdesavontuur met Paul, vloog ik met een glas champagne in mijn hand naar mijn eindbestemming: Sydney. Het beloofde een leuk jaar te worden. Do op avontuur.

Op 3 april 2014 werd ik via Facebook verrast met een vriendschapsverzoek van ene Paul uit Perth.

'Do! I have just moved houses and I found some old letters. I found a letter you wrote me in September 1994 about a plane trip we made with seats next to each other. Perhaps you remember this special plane ride? You were on your way to Sydney and we made good friends with each other... The letter made me smile. Paul'

Hilarisch! Ik had deze passage van mijn boek allang geschreven, toen ik dit berichtje ontving. Eigenlijk hoop ik dat alle mannen naar wie ik al die honderden brieven heb verstuurd zullen zeggen: *'The letter(s) made me smile'*, maar ik vrees het ergste.

In Sydney ontmoette ik in de eerste week Anselma, die zich vanwege haar bijzondere naam Shelley noemde. Omdat we allebei in Sydney werkten en er enige tijd zouden blijven, zijn we samen op zoek gegaan naar een appartementje. Een paar

weken later woonden we met nog twee meiden in een super klein huisje in Forbesstreet. Shelley en ik zagen elkaar nauwelijks. Zij werkte overdag bij Philips en ik werkte iedere avond in de haven als serveerster op een harbour cruiseboot. Tot we een keer op een vrije zondag samen naar Paddy's Market en Bondi Beach gingen. Dat werd de dag van ons leven. We hadden een supermatch met elkaar. We bleken een vrij identiek leven geleid te hebben, met vergelijkbare ervaringen. Eindeloos vertelden we elkaar verhalen waar we onszelf helemaal in herkenden. Daarnaast kon ik met haar lachen zoals ik dat maar met weinigen kon. Wauw, wat was het fantastisch met Shelley!

Toen ik eenmaal in Australië was, besloot Karel, mijn aan-uit-ex-vriendje, naar me toe te komen, met de bedoeling twee maanden met me mee te reizen. In eerste instantie was ik daar niet blij mee, maar eenmaal in zijn armen werd ik weer hopeloos verliefd op hem. Een man die je nareist naar de andere kant van de wereld moet toch wel de ware liefde zijn? We hadden twee geweldige maanden; half februari namen we snikkend afscheid van elkaar. Een paar dagen later vroeg hij me, per telefoon, zelfs ten huwelijk en ik beantwoordde het aanbod met een ontroerd 'ja'.

De resterende zes maanden heb ik genoten van een totaal onbezorgd leven aan de andere kant van de wereld, want dat was het: een jaar van vrijheid en geen zorgen. Alleen maar doen waar ik zin in had, hoewel er wel gewerkt moest worden. Ik moest geld verdienen om daarna weer te kunnen reizen. Maar het werken alleen al was één groot avontuur. Een magische tijd had ik in de outback waar ik zeven weken fruit heb geplukt. Iets waarvan ik voor mijn vertrek had

gezegd het nooit te gaan doen. Daar voelde ik me in die tijd toch een beetje te goed voor. Maar toen het geld na het avontuur met Karel sneller op was dan gepland, heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben ik meegegaan met Ian, een man die een hostel runde en backpackers aan boeren koppelde om te werken in de fruitteelt. Het was hard werken, maar wat heb ik een lol gehad ... Ik denk dat dit de periode in mijn leven is geweest waarin ik het meeste heb gelachen. Dag in dag uit lag ik dubbel met mensen die ik daar ontmoette en met wie ik stond te ploeteren in de appelboomgaard of tussen de tomatentrossen. Voor geen goud had ik het willen missen.

Het bedrijf dat in Sydney de harbour cruises verzorgde voer ook met een kleine cruiseboot in de buurt van Cairns. Drie keer ben ik teruggegaan naar het kantoor om te melden dat ik heel graag op die boot wilde werken. De derde keer was scheepsrecht. Ik kreeg uiteindelijk een supergoed betaalde en afwisselende baan, tussen de locals, want ik was de enige backpacker die op de Captain Cook cruiseboot werkte.

Het was een jaar van plezier en van het loslaten van alle plannen. Onbewust was ik in staat om helemaal trouw te zijn aan mezelf en me over te geven aan de flow. Het was de hemel.

Na Australië ben ik gaan samenwonen met Karel. Van wat zo mooi leek in die twee maanden dat we samen Down Under waren, bleef in de realiteit in Nederland niet veel meer over. Toch heeft het nog twee jaar geduurd voordat ik vertrok. Twee jaar heb ik in stilte geworsteld en was er schaamte om over deze worsteling te praten. Ik was ook in verwarring. Mijn ouders hadden zelden ruzie en mijn referentiekader was

er een van totale harmonie. Ik kon niet omgaan met gedoe en disharmonie.

Het besef dat onze relatie echt kansloos was, kwam toen mijn zwager Adriaan onverwacht overleed aan een hartstilstand. In februari 1997, op eenendertigjarige leeftijd, mijn zus Anna met hun drie maanden oude dochtertje Loes achterlatend. De familie ging een periode van diepe rouw in.

Nooit zal ik de woorden van mijn zus vergeten. Ze betekenden een omslag. Op de dag van de begrafenis zei ze tegen me: ‘Het is goed, alles tussen mij en Adriaan was uitgepraat, dus er hoefde niets meer gezegd te worden.’ Die opmerking kwam aan, want ik realiseerde me dat als *Karel* in die kist zou liggen, ik dat niet zou kunnen zeggen. In onze relatie waren ontzettend veel onuitgesproken zaken en ik besefte dat het echt niet goed zat tussen ons. Er restte me een paar maanden later maar één ding te doen: mijn koffers pakken en gaan.

De herwonnen vrijheid was fantastisch en ik genoot er met volle teugen van. Er brak een gelukzalige periode aan. Ik werkte als managementtrainee bij TPG Post (nu Post NL) in het sorteercentrum van Rotterdam, waar ik het waanzinnig naar mijn zin had en ik verhuisde van Leiden naar Rotterdam. Tijdens het uitpakken van de verhuisdozen kwam ik een visitekaartje van Berend tegen. Mmm ... ik was benieuwd hoe het hem verging en belde hem op. Hij was verrast.

‘Jij bent toch getrouwd?’ Hij had via kantoorgenoten, die ik nog kende uit mijn Quintustijd gehoord over mijn huwelijksaanzoek en was ervan uitgegaan dat ik inmiddels met een ring om mijn vinger door het leven ging. Niet dus ...

Er kwam weer een ontmoeting. *Weer* in Hotel New York, *weer* versierde Berend me en *weer* besloot ik me er niet tegen

te verzetten. We hadden wederom, na drie jaar, een fantastische onenightstand. Die avond bleek namelijk dat Berend niet vrij was. Hij was nog verwickeld in een relatie en daarmee verwaterde het contact. Hij verdween uit mijn leven. Mijn enige aandenken was de video die ik die avond van hem had geleend; de topper *Dances with wolves*.

Als koningin van de vrijheid genoot ik vervolgens van mijn leven, van mijn fantastische baan en mijn paleisje in Kralingen.

18 september 1997

Het gaat echt fantastisch op mijn werk. Hoewel het best zwaar is, qua lange dagen en ook qua problematieken heb ik het echt onwijs naar mijn zin en krijg ik er heel veel positieve energie van! Wat de mannen betreft: Iedereen kan de schijt krijgen, want het gaat veel te goed met me en ik heb gewoon geen zin in ellende!

15 oktober 1997

Ik voel me heerlijk ... Met de liefde is het een ander verhaal. Berend heeft niets meer van zich laten horen (ik heb nog een brief en een kaart naar hem gestuurd). Daarin ben ik echt teleurgesteld, maar ik heb het inmiddels van me afgezet en voor mij is het helemaal over. Ik heb er definitief een punt achter gezet en ook een vorm van vriendschap hoeft niet meer voor mij! Karel zit nog wel in mijn hoofd ... Ik verbaas me over het feit dat ik zoveel dingen heb laten gebeuren. Hij heeft me (niet bewust) veel pijn en verdriet gedaan, maar ik heb dat nooit zo geuit en er ook geen ruzie over gemaakt (terwijl daar achteraf wel zeker aanleiding voor is geweest). Ik ben boos op mezelf dat ik het niet heb willen zien en ik ben heel

rancuneus. Ik heb Karel weinig te melden, maar ik wens hem geen goede dingen! Het liefst zou ik horen dat het heel slecht met hem gaat en dat hij niet gelukkig is (ik heb inmiddels vernomen dat hij een nieuwe vriendin heeft). Het is flauwekul en ik ga ervan uit dat het gevoel wel weer zal verdwijnen, maar dat heb ik nu wel!

Maar met mij gaat het fantastisch.

Ongeveer een jaar later kwam ik tot de conclusie dat er nog een paar open eindjes waren in mijn leven. Eén daarvan was Berend. Ik belde hem weer op en vroeg via zijn antwoordapparaat om uitleg waarom hij nooit meer contact met me had opgenomen. Enkele dagen later ontving ik een brief waarin hij schreef dat hij zich door zijn relatie ongemakkelijk voelde naar mij. Hij had wel de intentie gehad om te bellen, maar met iedere week die verstreek ontstond er een groter schuldgevoel en uiteindelijk had hij besloten het maar te laten. Hij gaf toe dat het niet netjes was en dat het hem speet dat hij zich zo gedragen had. Daarnaast schreef hij dat hij twee maanden daarvoor zijn relatie verbroken had.

De dag nadat ik die brief had ontvangen werd er een eetafspraak met een collega afgezegd en besloot ik dat dit een goed moment was om *Dances with wolves* terug te brengen. Die avond belde ik aan bij zijn appartement in Rotterdam. Berend was heel verrast en verheugd toen ik voor zijn deur stond en hij zei al vrij snel: ‘Lieve Do, dit is nu de derde keer dat je in mijn leven komt en ik heb besloten dat ik je niet meer laat gaan!’

Hij vertelde dat hij al vaker over mij als mogelijke partner had nagedacht en dat het nu voor hem geen vraag meer was, maar een zeker weten. Oeps. Die had ik niet aan zien komen.